

บทที่ 1

บทนำ

ภาษาจีนกวางตุ้งหรือที่นักภาษาศาสตร์บางคนเรียกว่าภาษาเยว่ (粵 Yuè) เป็นหนึ่งในเจ็ดภาษาถิ่น¹ที่สำคัญของจีน อันประกอบด้วยภาษาถิ่นเหนือ (北方話 Běifānghuà) ภาษาอู๋ (吳 Wú) ภาษาเซียง (湘 Xiāng) ภาษากวางตุ้ง (廣東話 Guǎngdōnghuà) หรือภาษาเยว่ (粵 Yuè) ภาษาหมิ่น (閩 Mǐn) ภาษาเค่อเจีย (客家 Kèjiā) หรือภาษาแคะ และภาษากัน (贛 Gàn) ภาษาจีนกวางตุ้งพูดในมณฑลกวางตุ้ง (廣東 Guǎngdōng) มณฑลกวางสี (廣西 Guǎngxī) เกาะมาเก๊า (澳門 Àomén) และเกาะฮ่องกง (香港 Xiānggǎng) มีผู้พูดภาษานี้ในจีนประมาณ 38 ล้านคน นอกจากนี้ภาษาจีนกวางตุ้งยังเป็นภาษาที่ชาวจีนโพ้นทะเลใช้มากที่สุด ประมาณว่ามีชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศต่าง ๆ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา และประเทศอื่น ๆ ในทวีปยุโรปที่ใช้ภาษาจีนกวางตุ้งทั่วโลกประมาณ 40 ล้านคน (Ráo Jiāncái 饒兼才, 1997: 2) ภาษาจีนกวางตุ้งมีความเป็นมาตามที Lǐ Xīnkūi (李新魁, 1995: 6) ได้วิจัยไว้ว่าภาษาจีนกวางตุ้งเกิดในสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน (秦 Qín 764 – 750 ปีก่อนพุทธกาล) เป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยที่พูดในบริเวณภาคใต้ของจีน ซึ่งบริเวณดังกล่าวยังมีคนที่พูดภาษาตระกูลไทและตระกูลม้ง-เย้ารวมอยู่ด้วย ต่อมาในสมัยราชวงศ์โจวตะวันตก (西周 Xīzhōu 557 – 228 ปีก่อนพุทธกาล) รัฐบาลจีนได้เรียกชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ว่าเป็นพวกหมานอี (蠻夷 Mányí) แปลว่าคนไร้อารยธรรม คนป่าเถื่อน มาถึงสมัยชุนชิว (春秋 Chūnqiū 227 – 67 ปีก่อนพุทธกาล) ได้เปลี่ยนชื่อเรียกชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ใหม่ว่าเป็นชาวเยว่ (越 Yuè) คำว่าเยว่ (越 Yuè) หมายถึงคำเยว่ (粵 Yuè) ที่แปลว่าภาษาจีนกวางตุ้ง เนื่องจากมีชาวเยว่จำนวนมากจึงมีคนเรียกใหม่ว่าปายเยว่ (百粵 Bǎiyuè)² ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง (唐 Táng พ.ศ.1161 – 1450) เป็นช่วงเวลาทีภาษาจีนกวางตุ้งได้รับอิทธิพลจากภาษาจีนอย่างมาก

เนื่องจากภาษาจีนกวางตุ้งมีลักษณะทางภาษาศาสตร์หลายประการที่คล้ายคลึงกับภาษาไทย ทั้งทางด้านระบบเสียง ระบบคำ และไวยากรณ์ เช่น มีเสียงสระสั้น-ยาวเหมือนกัน ลักษณะคำส่ว

¹ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะแบ่งภาษาจีนถิ่นเป็น 7 ประเภท ตามการแบ่งของ Yuán Jiāhuá 袁家驊 ในหนังสือ Hànyǔ Fāngyán Gàiyào 漢語方言概要 (ภาษาถิ่นจีนโดยสังเขป) เนื่องจากเป็นการแบ่งประเภทภาษาถิ่นที่นักวิชาการชาวจีนยอมรับมากที่สุด ดูรายละเอียดในบทที่ 2 ของวิทยานิพนธ์นี้ ข้อ 2.1.7 ประเภทภาษาจีนถิ่น (Yuán Jiāhuá, 1960: 22)

² 百 bǎi แปลว่า ร้อย ในที่นี้ใช้เป็นความเปรียบหมายความว่าจำนวนมาก

ใหญ่เป็นคำโดด คำวิเศษณ์ส่วนใหญ่วางไว้หลังคำกริยาเหมือนกัน และมีเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นเสียงกักเหมือนกับภาษาไทย นอกจากนี้ยังมีเหตุผลทางด้านภาษาศาสตร์คือ ทั้งภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาไทยเคยพูดอยู่ในบริเวณเดียวกันเป็นภาษาที่มีความสัมพันธ์กันมานาน วิทยานิพนธ์นี้จึงจะทำการศึกษาเปรียบเทียบภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทยโดยศึกษาเฉพาะศัพท์ปฏิภาค ซึ่งหมายถึงการศึกษาคำศัพท์ในภาษาจีนกวางตุ้งที่ตรงกับคำศัพท์ในภาษาไทย และมีหน่วยเสียงเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ทางด้านคำศัพท์ของสองภาษานี้อย่างเป็นระบบ โดยใช้คำศัพท์พื้นฐานมาเปรียบเทียบ เนื่องจากยังมีได้มีผู้ใดศึกษาวิจัยเรื่องศัพท์ปฏิภาคระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทยมาก่อน

ในบทนี้จะกล่าวถึงความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์การวิจัย สมมุติฐานการวิจัย ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ขอบเขตการวิจัย วิธีการนำเสนอ วิธีดำเนินการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ระบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ และคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ตามลำดับ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมาได้มีนักภาษาศาสตร์หลายคนสนใจศึกษาความสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทย ได้แก่ Schönn (ค.ศ. 1860 / พ.ศ. 2503) และ August Conrady (ค.ศ. 1896 / พ.ศ. 2439) ต่อมาได้มีผู้สนใจศึกษาเพิ่มเติมอีก คือ Henry Maspero (ค.ศ. 1920 / พ.ศ. 2463) K. Wulff (ค.ศ. 1934 / พ.ศ. 2477) ได้เขียนหนังสือชื่อ Chinesisch und Tai (ภาษาจีนและภาษาไทย) Paul Benedict (ค.ศ. 1942 / พ.ศ. 2485) ได้เขียนบทความชื่อ "Thai, Kadai, and Indonesian: a New Alignment in Southeastern Asia" (ภาษาไทย ภาษากะได และภาษาอินโดนีเซีย แนวคิดใหม่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้) Tatsuo Nishida (ค.ศ. 1960 / พ.ศ. 2503) เขียนบทความชื่อ "Common Thai and Archaic Chinese" (ภาษาไทยทั่วไปกับภาษาจีนโบราณ) และผลงานที่สำคัญคือ ในปี พ.ศ. 2520 (ค.ศ. 1977) หลี่ ฟางก้วย (李方桂 Lǐ Fāngguì หรือ Fang Kuei Li) ได้เขียนหนังสือ A Handbook of Comparative Tai (คู่มือภาษาไทยเปรียบเทียบ) (Xíng Gōngwǎn 邢公畹, 1999: 14-16) และในปีพ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999) สิง กงหวาน (邢公畹 Xíng Gōngwǎn) ได้เขียนหนังสือ Hàntáiyǔ Bǐjiào Shǒucè 《漢台語比較手冊》 (คู่มือเปรียบเทียบภาษาจีนกับภาษาไทย) โดยนำภาษาไทยใหญ่เป็นตัวแทนของภาษาไทย และนำภาษาจีนกวางตุ้งเป็นตัวแทนของภาษาจีนมาเปรียบเทียบกัน เชื่อว่าภาษาจีนและภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น เป็นภาษาที่มีความสัมพันธ์แบบมีต้นกำเนิดเดียวกัน

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้นำภาษาไทยซึ่งใช้เป็นตัวแทนของภาษาไทย และภาษาจีนกวางตุ้งซึ่งใช้เป็นตัวแทนของภาษาจีนมาศึกษาเปรียบเทียบ และได้รวบรวมคำศัพท์ปฏิบัติของภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาไทย นำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบโดยใช้หลักทางภาษาศาสตร์เป็นเกณฑ์เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ 2 ประการ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาคำศัพท์ปฏิบัติของภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาไทย
2. ศึกษาความสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์

1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานว่า

1. ภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาไทยมีลักษณะทางสัทศาสตร์ที่คล้ายกันบางประการ
2. ศัพท์ปฏิบัติระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทยจำแนกประเภทย่อยตามแนวภาษาศาสตร์ได้

1.4 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมและนำมาศึกษามีดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาจีนกวางตุ้ง
2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาตระกูลไท
3. คำศัพท์จากหนังสือ **Hànyǔ Fāngyán Cíhuì 《漢語方言詞彙》** (ศัพท์านานุกรมภาษาจีนถิ่น) (Běijīng Dàxué Zhōngguó Yǔyánwénxuéxì Yǔyánxué Jiàoyánshì 北京大學中國語言文學系語言學教研室, 1995) จำนวน 1,230 คำ

1.5 ขอบเขตการวิจัย

วิทยานิพนธ์นี้จะมุ่งศึกษาเฉพาะภาษาจีนกวางตุ้งสำเนียง “ซำมยับ” 三邑 sānyì ซึ่งเป็นภาษาจีนกวางตุ้งแบบมาตรฐานที่พูดในเมืองกว่างโจว (廣州 Guǎngzhōu) กับภาษาไทยมาตรฐาน

เท่านั้น (หากอ้างถึงภาษาไทยถิ่นอื่น ๆ บ้าง ก็จะต้องอธิบายไว้ในเชิงอรรถ) โดยเฉพาะเฉพาะด้านคำศัพท์ ปรากฏเท่านั้น ไม่รวมด้านระบบเสียง และไวยากรณ์

1.6 วิธีการนำเสนอ

แม้ว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเขียนเป็นภาษาไทย แต่ในวิทยานิพนธ์นี้ก็จำเป็นต้องมีตัวอักษรจีน อยู่บ้าง เช่น คำศัพท์ภาษาจีนกวางตุ้ง ซึ่งคำศัพท์เหล่านี้จะยกมาประกอบในวิทยานิพนธ์ด้วยการใช้ตัวอักษรจีน จากนั้นจะให้เสียงอ่านโดยใช้การถอดเสียงตามระบบสัทอักษรสากล (IPA – International Phonetic Alphabets) ซึ่งสมาคมสัทศาสตร์ระหว่างชาติ (The International Phonetic Association) ได้จัดทำและแก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้วเมื่อปี พ.ศ.2539 พร้อมทั้งให้คำแปลภาษาไทยด้วย

1.7 วิธีดำเนินการวิจัย

ในขั้นต้นผู้วิจัยจะอธิบายลักษณะของระบบเสียงภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาไทย หลังจากนั้นจะนำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาไทยในด้านคำศัพท์มาศึกษา เลือกคำศัพท์ที่มีเสียงปฏิภาณระหว่างกันเพื่อนำมาวิเคราะห์ และในขั้นตอนสุดท้ายคือทำการศึกษาเปรียบเทียบและสรุปผลของการวิจัยแล้วเขียนเป็นรายงานฉบับสมบูรณ์ ได้ผลเป็นข้อสรุปของงานวิจัยนี้

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้คาดว่าจะได้ประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้เข้าใจลักษณะทางสัทศาสตร์บางประการที่มีความคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาจีนกวางตุ้งกับภาษาไทย
2. ทำให้เข้าใจความสัมพันธ์ทางภาษาระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยมากขึ้น
3. เป็นข้อมูลให้ผู้สนใจด้านภาษาศาสตร์ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยศึกษาค้นคว้าและวิจัยเพิ่มเติม เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ ๆ ทางด้านภาษาศาสตร์

1.9 ระบบสัทอักษรที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

งานวิจัยนี้ได้ถอดเสียงตัวอักษรจีนด้วยระบบ Hànyǔ Pīnyīn (漢語拼音) ตามแบบหนังสือไวยากรณ์จีนกลาง (ประพิน มโนมัยวิบูลย์, 2541) ซึ่งจะสรุปโดยสังเขปดังนี้

สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะ 24 เสียง

b (ป)	p (ผ, พ)	m (ม)	f (ฝ, ฟ)
d (ต)	t (ถ, ท)	n (น)	l (ล)
z (จ)	c (ช, ฉ)	s (ศ, ซ)	zh (จ)
ch (ช, ฉ)	sh (ช, ชุ)	r (ร)	j (จ)
q (ช, ฉ)	x (ช)	g (ก)	k (ข, ค)
h (ห)	ng (ง)	y (ย)	w (ว)

สัทอักษรแทนเสียงสระ 25 เสียง

1. สัทอักษรแทนเสียงสระเดี่ยว 9 เสียง

a (อา)	o (อัว+โอะ)	e (เออ)
i (อี, อิ/อีอ)	u (อุ)	ü (อุ+อี)
er (เออร์)	ê (เอะ)	

2. สัทอักษรแทนเสียงสระประสม 16 เสียง

ai (ไอ, อาย)	ei (เอ+อี)	ao (เอา, อาว)
ou (โอ+อุ)	ia (อี+อา)	ie (อี+เอะ)
io (อี+โอ)	ua (อัว+อา)	uo (อัว+โอ)
ue (อุ+เออ)	üa (อุ+อี+อา)	üe (อุ+อี+เอะ)
iao (อี+อา+โอ)	iou (อี+โอ+อุ)	uai (อุ+อา+อี)
uei (อุ+เอ+อี)		

เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

- เสียงหนึ่ง (ออกเสียงคล้ายเสียงตรีในภาษาไทย)
- ´ เสียงสอง (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงจัตวาในภาษาไทย)
- ˘ เสียงสาม (ออกเสียงไม่ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ไทยเสียงใดเลย โดยจะออกเสียงต่ำในตอนแรกแล้วจะผันเป็นเสียงสูงในตอนท้าย)
- ˙ เสียงสี่ (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงโทในภาษาไทย)

หมายเหตุ

เสียง sh ออกเสียงคล้าย sh ในภาษาอังกฤษ ในที่นี้จะใช้ตัวอักษร ฉ แทนเสียง sh แต่ในกรณีที่ไม่สามารถผันเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ตัว ฉ ได้ ก็จะใช้ตัว ช แทนโดยมีจุดใต้ตัว ช เป็นเครื่องหมายแสดงดังนี้ ชุ

เสียงพยัญชนะ ng ในภาษาจีนกลางให้เป็นพยัญชนะสะกดเท่านั้น ส่วนเสียง y และ w เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ใช้เขียนแทนเสียงสระ i และ u ตามลำดับเมื่อเป็นเสียงสระประสมซึ่งอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์ และจะใช้เขียนไว้หน้าสระเดี่ยว i และ u ตามลำดับเมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น นอกจากนี้ยังเขียน y ไว้หน้าสระ ü ทั้งที่เป็นสระเดี่ยวและสระประสมเมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น

เสียงสระ ü และสระประสมที่ประกอบด้วยเสียง ü คือ üa และ üe จะปรากฏร่วมเฉพาะกับเสียงพยัญชนะต้น n-, l-, j-, q-, x-, y- และเมื่ออยู่หลังตัวสัทอักษร 4 ตัวหลัง คือ j-, q-, x-, y- จะเขียนโดยละเครื่องหมาย " ใช้แต่รูป u

เสียงสระ ê ใช้ตามลำพังน้อยมาก มักจะใช้ร่วมกับเสียงสระ i และ u เป็นเสียงสระประสม iê และ uê การเขียนเสียงสระ ê ในเสียงสระประสมจะเขียนโดยละเครื่องหมาย ^ ใช้แต่รูป e

เสียงสระ ua จะปรากฏร่วมกับตัวสะกด n เสมอ ส่วนเสียงสระ io จะปรากฏร่วมกับตัวสะกด ng เสมอ

เสียงสระประสม ue เมื่อปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะสะกด n และมีเสียงพยัญชนะต้นด้วยจะเขียนเป็น un

เสียงสระประสม iou และ uei ตามระบบการเขียนสัทอักษรจีน กำหนดให้เขียนเป็น iu และ ui ตามลำดับ เมื่อปรากฏร่วมกับพยัญชนะต้น

การแสดงเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในระบบถอดเสียงภาษาจีนกลางนี้จะต้องเขียนเครื่องหมายไว้เหนือรูปสระ หากสระนั้นเป็นสระประสมก็จะเขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ไว้เหนือรูปสระที่เป็นสระหลัก

1.10 คำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคำศัพท์เฉพาะซึ่งแปลมาจากคำศัพท์ที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์จีนและไทย โดยนำคำแปลจากหนังสือพจนานุกรมศัพท์สัทศาสตร์ อังกฤษ-ไทย และหนังสือ Yīng-Hàn Yǔyánxué Cíhuì 《英漢語言學詞彙》(พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ อังกฤษ-จีน) ดังจะแสดงไว้ในตารางข้างล่างนี้

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาอังกฤษ	คำแปลภาษาไทย
國際音標	guójì yīnbiāo	International Phonetic Alphabet (IPA)	สัทอักษรสากล
音素, 音位	yīnsù, yīnwèi	phoneme	หน่วยเสียง

音位體變	yīnwèi tǐbiàn	allophone	หน่วยเสียงย่อย
語言學	Yǔyánxué	Linguistics	ภาษาศาสตร์
語音學	Yǔyīnxué	Phonetics	สัทศาสตร์
音韻學	Yīnyùnxué	Phonology	วิชาการระบบเสียง
音位學	Yīnwèixué	Phonemics	สัทศาสตร์
輔音	fǔyīn	consonant	เสียงพยัญชนะ
輔音連綴	fǔyīn liánzhuì	consonant cluster	เสียงพยัญชนะต้นควบ
末尾輔音	mòwěi fǔyīn	final consonant	เสียงพยัญชนะท้าย
昇學輔音	shēngxué fǔyīn	contoid	เสียงพยัญชนะก่อกพยางค์
發音器官	fāyīnqìguān	articulator	ฐานกรณ์
雙唇音	shuāngchúnyīn	bilabials	เสียงริมฝีปาก
唇齒音	chúncǐyīn	labiodentals	เสียงริมฝีปากกับฟัน
齒齶音	chǐyínyīn	alveolars	เสียงปุ่มเหงือก
硬齶音	yìng'èyīn	palatals	เสียงเพดานแข็ง
後音, 舌根音	hòuyīn, shéngēnyīn	velars	เสียงเพดานอ่อน
喉音, 聲門音	hóuyīn, shēngményīn	glottals	เสียงที่เกิดจากช่อง ระหว่างเส้นเสียง
爆發音	bàofāyīn	plosives	เสียงระเบิด
塞音	sàiyīn	stops	เสียงกัก
擦塞音	cāsàiyīn	affricates	เสียงกักเสียดแทรก
摩擦音	mócāyīn	fricatives	เสียงเสียดแทรก
鼻音	bíyīn	nasals	เสียงนาสิก
邊音, 側音	biānyīn, cèyīn	laterals	เสียงข้าง
顫音	chànyīn	rolleds	เสียงร้ว
半元音	bànyuányīn	semi-vowels	เสียงครึ่งสระ
濁音	zhuóyīn	voiced sound	เสียงก้อง
清音	qīngyīn	voiceless sound	เสียงไม่ก้อง
清音化	qīngyīnhuà	devoicing	การลดความก้อง

送氣的, 吐氣的	sòngqìde, tǔqìde	aspirated	มีลม (เสียงรנית)
不送氣的, 不吐氣的	bùsòngqìde, bùtǔqìde	unaspirated	ไม่มีลม (เสียงสถิต)
元音	yuányīn	vowel	สระ
單元音	dānyuányīn	monophthong	สระเดี่ยว
雙元音, 二合元音	shuāngyuányīn, èrhéyuányīn	diphthong	สระประสมสองเสียง
複合元音	fùhéyuányīn	diphthong	สระประสม
前元音	qiányuányīn	front vowel	สระหน้า
央元音	yāngyuányīn	central vowel	สระกลาง
後元音	hòuyuányīn	back vowel	สระหลัง
圓唇元音	yuánchún yuányīn	rounded vowel	สระห่อกลม
非圓唇元音	fēiyuánchún yuányīn	unrounded vowel	สระรี
短元音	duǎnyuányīn	short vowel	สระสั้น
長元音	chángyuányīn	long vowel	สระยาว
高元音	gāoyuányīn	high vowel	สระสูง
中元音	zhōngyuányīn	mid vowel	สระกลาง
低元音	dīyuányīn	low vowel	สระต่ำ
聲調, 音調	shēngdiào, yīndiào	tone	วรรณยุกต์
音節	yīnjié	syllable	พยางค์
活的音節	huóde yīnjié	live syllable	พยางค์เป็น
死的音節	sǐde yīnjié	dead syllable	พยางค์ตาย
詞	cí	word	คำ
詞彙	cíhuì	lexicon	คำศัพท์
詞彙對應	cíhuì duìyīng	lexical correspondence	คำศัพท์ปฎิกภาค